MEYDAN SAATLERİ

AZİN NESİN

İnsanın başına belâların üst üste geldiği doğrudur. İşsizdim parasızdım, âşıktım, hastaydım aleyhime de iki dava açılmıştı. Bir belâ piyangosu çekilse, bütün büyük ikramiyenin bunlardan daha büyük olacağını sanmıyorum.

Dünya yüzünde hastalıkların en ağırı, en beteri, insanın başına hangi hastalık gelmişse odur. Benim emeroitlerim vardı. Bu emeroiti de kanserden, veremden daha ağır bir hastalık sanıyordum.

Hakkımda açılan davaya gelince dava konusu sizi ilgilendirmez, yalnız savcının yirmi iki yıla mahkûm olmamı istediğini söylersem nasıl bir adli belâya çarpılmış olduğumu anlarsınız

İşsizlik belâsına gelince, onu da anlatayım. Bir yerde yüz lira haftalıkla çalışıyordum. Patron,

-İşler kötü gidiyor, haftalığını elli liraya indiriyorum, demişti,

İkinci hafta,

-İşler daha kötü, haftalığını yirmi beş liraya indirdim, dedi.

Aradan bir ay geçmişti.

-Haftalığım on liraya indirmek zorundayım, dedi.

Bakalım, patron haftalığımı kaç liraya kadar indirebilecek, diye merakla bekliyordum. En sonunda patron,

-Sana hiç haftalık veremeyeceğim, dedi.

-Zararı yok patron, ben bedava da çalışırım, dedim.

O zaman patron,

-Bedava çalışacak kadar enayi bir adamdan bana hayır gelmez, diye beni kovdu.

Benim yerime de yüz elli lira haftalıkla başka birini aldı. Bana verdiği bonserviste, "Bedava çalışmaya da razıdır" diye yazdığından hiç bir yerde iş bulamadım.

Başımdaki parasızlık belâsını size şu kadarla anlatayım, yeter: İki gündür ağzıma lokma atmamıştım.

Ama aşk belâsı bunların hepsinden baskındı. Sevgilim on se-

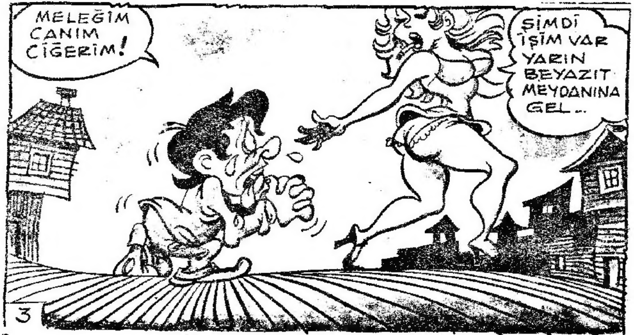

kizinde bir kızdı. İstanbul'da, diyebilirim ki, benden başka ne kadar erkek varsa, hepsiyle kırıştırıyordu. Yalnız bana yüz vermiyordu. Yazdığım mektupların hiç birine cevap vermemişti.

Ben ne emeroitimi, ne savcının yirmi iki yıl hapsimi istemesini, ne işsizliğimi, ne de açlıktan bağırsaklarımın guruldamasını düşünüyordum. Gönül belâsı hepsinden baskın çıkmıştı.

Bu kızın yüzünden kendimi, öldürmeye karar verdim. Yolunu kesecek, son bir kere daha aşkımı ilân edecektim. Yine her zamanki gibi,

-Ben senin bildiğin kızlardan değilim, derse, o zaman ben de ona, onun bildiği erkeklerden, olmadığımı anlatacaktım. Yani, onu kırk yerinden bıçaklayıp öldürmeyecektim, ama sonra kendi canıma kıyacaktım.

Kızın yolunu bekledim. Onu uzaktan görünce yanına sokulup,

-Meleğim, diye başladım..

Kız, beni çok söyletmedi.

-Yarın Beyazıt tramvay durağında buluşalım, dedi.

Heyecandan kalbim duracaktı.

-Ah, ah...ah...diye inledim..

Sonra iki elimi kalbimin üstüne bastırıp,

-Oh, oh...Oh...Kalbim bu kadar heyecana dayanamıyor, yarın kaçta buluşalım? diye sordum

Sevgilim,

-Tam onda Beyazıt tramvay durağında, dedi, çekip gitti.

Arkasından,

-Saat onda, saat onda... diye bir zaman mırıldandım. Tam o sırada birisi,

-Ne inleyip duruyorsun? dedi.

Bunu soran eski bir arkadaşımdı.

-Ah kardeşim, emeroitlerimden çok muztaribim, dedim...

Kartını uzattı.

-Yarın bana gel, sana bir ilâç vereyim. Hiç bişeyin kalmaz, dedi

-Kaçta geleyim? diye sordum

onda gelemem. Çok önemli bir işim var.

-On birde gel...dedi.

- -On ikide gel.Öğle yemeğini de birlikte yeriz,dedi.

Dünya yüzünde yalnız belâlar üst üste gelmez,mutluluklar da böyle üst üste gelir işte.Kız bana uğur getirmişti.İçimden şu alanın ortasına çıkıp,

-Ey aşk,sen nelere kaadirsin diye bağırmak geliyordu.

Bir tanıdık,

-Merhaba,dedi.

-Merhaba,dedim.

-Paran yok galiba..dedi.

-Nerden bildin?

-Kendi kendine konuştuğundan belli...

-Yok...

-Yarın bana gel,sana beş yüz lira borç vereyim.Paran olduğu zaman ödersin.

-Onda gelemem,on birde gelemem,on ikide de gelemem.

-İkide gel...

Bütün bunlar yarım saatın içinde oluyordu.Keyfimden nerdeyse şıkır şıkır oynayacaktım.

-Ooo..diye birisi boynuma sarıldı.

Kaç yıldır görüşmediğim bir çocukluk arkadaşımdı.O da bişey söylemeden,

-Sen mutlaka bir avukatsın dedim.

-Nerden bildin?

-Çünkü bugün işlerim yolunda gidiyor.Her şeyim tamam oldu,yalnız bir avukata ihtiyacım vardı.O da sen olmalısın.

-Evet,avukatım,.Bir davan mı vardı?

-Evet...

-Sen beni hatırlamadın ama ben seni unutmadım. Zamanında senin bana büyük iyiliğin dokunmuştu.Yarın yazıhaneme gel, davanı alayım.Para mara katiyyen istemez.

-Onda işim var,on birde sözüm var,on ikide birisiyle buluşacağım.İkide de bir yere gideceğim.

-Üçte gel...

Başımdaki bütün belâlari, dertleri unuttum.O sevinçle sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum.. Gün ışır ışımaz yataktan kalk-

tım. Otobüse, tramvaya binecek yol param olmadığı için, Beyazit tramvay durağına kadar yayan gidecektim. Evim, daha doğrusu kaldığım ev Levent'teydi. Benim kafadan hesabıma göre, sevgilimle buluşma zamanımıza daha iki, üç saat olacaktı. Zamanı daha iyi anlayabilmek için, Levent otobüs durağındaki saata baktım. Yanlış mı görüyorum diye bir daha baktım. Gözlerimi oğuşturup bir daha, bir daha baktım. Aman Allahım... Saat ona çeyrek var. Otobüse, otomobile binsem, kuş olup uçsam on beş dakikada yetişemem. Bir koşu tutturdum. Hem koşuyordum, hem de düşünüyordum. Sen kızın ardında iki yıl koş, tam gönlü olsun, randevuya geç kal... Arkamdan kurşun atsalar yetişmez, öyle koşuyordum. Demek ben sabahleyin uyuya kalmışım. Yahu, erken de çıktım evden. Önümden giden otomobilleri teker teker ekiyordum. Kronometre tutsalardı, bir koşu rekoru kırdığımı anlarlardı. Tabanları yağlamışım ki, Azrail ardımdan yetişemez. Bu hızla Mecidiyeköyü'ne kadar geldim. Oradaki meydan saatına baktım... Aaaa... saat on iki... Bu ne iş? Aklım başımdan gidecek, yahu, Levent'ten buraya kaplumbağa olsa bir saatte gelir. Ben ha babam koştum koştum da, iki saat bir çeyrekte mi buraya geldim? Kendimi yere attım, başımı kaldırım taşlarına vuruyorum. Hırsımdan, asfaltı dişliyorum. İnsaniyet ve merhamet sahibi yurttaşlar başıma toplandılar.

-Ne var, ne oluyor? diye sordular.

İki gözüm iki çeşme.

-Daha ne olacaktı, dedim, baksanıza on iki olmuş. Benim saat onda bir işim vardı.

Bir adam,

-Ne on ikisi? dedi, meydan saati durmuş, dün gecenin on ikisini gösteriyor o.

-Aman saat kaç?

-Olsun olsun da sekiz olsun..

Saatine bakan biri,

-Evet, sekizi beş geçiyor ... dedi.

Keyfimden, yorgunluktan oraya çöküverdim. Nasıl olsa ona kadar sevgilime yetişirdim. Koşmaktan sucuk gibi terlemiştim... Üzerinize afiyet, emeroitim de azmış. Hele açlıktan bitmiştim .. Yarı baygın, bir zaman yattım ... Aşkın verdiği kuvvetle az sonra yola koyuldum. Ama adım atacak halim yoktu. Sürüklenir gibi Şişli'ye kadar geldim. Şişli'deki meydanın saati ona yirmi vardı. Yel oldum, yel. .. Emeroitimi de, açlığımı da, yorgunluğumu da unuttum. Öyle koşuyordum ki, çarptığım devriliyor, devirdiğim yere uzanıyordu. Önüme kalabalık çıksa insanların tepelerine basıp öbür yana atlıyordum. Bir motosikletli adamın üstünden birdirbir oynar gibi atlayıp geçtim. Artık bu engelli koşuydu. Ve ben mutlaka o sırada bir rekor kırıyordum ama bundan kimsenin haberi yoktu.

O hızla Harbiye'yi buldum ...

Benim şöyle bir hesabıma göre üç dört dakika ancak geçmiş olmalıydı. Harbiye'deki meydan saatine baktım, yedi buçuk... Yoksa ben şaşkınlıkla koşuyorum diye geri geri mi gidiyorum? Dünya tersine mi dönüyor? Saat durmuş mu diye baktım. Hayır, işliyor. Yelkovan tıkır tıkır atıyor. Sarhoş gibi saat direğine tutundum, sonra oracığa çöküverdim. Bitmiştim. Gözüm kararıyor, midem bulanıyordu.

Kendimi kaybetmişim. Ayıldığım zaman ilk işim saate bakmak oldu, sekizi üç geçiyor. Demek yarım saat baygın kalmışım. Kendimi bir çuval kemik gibi zorla ayağa kaldırdım. Sevgilimle buluşmak için iki saat zamanım vardı. Ağır ağır yürümeye başladım. Başım dönüyor, emeroitlerim, sızlıyor, bağırsaklarım guruldiyordu. Ama az sonra bunların hiç biri kalmayacaktı. Saat onda sevgilimle buluşacaktım. On birde emeroitlerime ilâç alacaktım. On ikide arkadaşım yemek

ısmarlayacak, hem de bana iş bulacaktı. İkide de birisi para verecekti. Üçte bedava avukat tutacaktım. Bütün belâlardan kurtuluyordum.

Taksim'e gelmiştim. Bir de meydan saatine bakayım, on değil mi? Kılı kılına on. Gözlerimi kapamamla uçmam bir oldu. Hem uçuyordum, hem de içimden, "Ah sevgilim birkaç dakika geç gelse" diyordum. Kadınlar randevularına hep geç gelirler. On dakika geç gelse yeter. Kadınlar, erkeği bekletmekten zevk alırlar. Ah... bir geç gelse...

Ayaklarım yerde değil, insanların omuzlarında, başlarındaydı. Tam önümde bir otomobil durup da yolu tıkayınca, arabanın bir kapısından girip, öbür kapısından, çıktım. Herkes şaştı. Kim dinler. Arkamdan söyleniyorlar.

-Koşucu galiba.. Sokak koşusu var.

-Koşucu olsa don gömlek olur

-Öyleyse işportacı, belediye memurundan kaçıyordur.

Gözümde biçimler, renkler bir yanıp bir sönüyor. İki kere, düştüm. Vakit kaybetmemek için takla atıp, iki metre ileri fırladım. Kendimi en sonunda Karaköy meydanına attım. Hemen meydan saatine baktım. Saat, altı buçuk.. Tamaaam...İşte saatın doğrusu bu...Ben biliyorum. Gün ışır ışımaz sokağa çıktım. Olsun olsun da ancak yedi olsun. Daha önümde üç buçuk saatlik zamanım olduğu için sevindim. Çünkü karşısına bu kılıkla çıkarsam kız benden korkardı. Biraz kendimi toparlayabilecek zamanım, vardı.

Deniz havası alıp da kendime geleyim diye Köprü'nün Kadıköy iskelesine geldim. Dubanın üstüne uzandım. Biraz daha koşsaymışım, bütün vücudum terden su olacak eriyip gidecekmişim. İşte öyle terlemişim. Belki üç, belki beş kilo kaybetmiştim. Kafamdan o günkü şansımı geçirirken, başımı kaldırdım. Bir de iskele saatini görmeyeyim mi? Ona

'Ona ,on var.

Daha beni tutmayın! Allahını seven beni tutmasın! Tepkili uçak benim yanımda kaç para eder.. Köprü üstünde bütün gidiş geliş durdu. Arkamdan düdükler ötüyor, ama kim dinler kardeşim. Polisler fır fır düdükler öttürüp, koşuyorlar. Polisler değil, tabancalarının kurşunu arkamdan yetişmez. Bir solukta Eminönü meydanına, geldim ki, meydan saati iki buçuk. Hırsımdan oraya yıkıldım. Sara nöbeti geçirir gibi tirtir titriyorum. Kızı kaçırdım, haydi neyse...Emeroit ilâcını da kaçırdım. Emeroit ilâcı neyse, yemeği de, işi de kaçırdım. Hadi onlar neyse, para verecek arkadaşı da kaçırdım. Şimdi bitek umut, avukata kalıyordu. Hiç olmazsa onu kaçırmayayım diye, ölü gibi yürümeye başladım. Artık Sirkeci'ye nasıl geldiğimi bilmiyorum.. İstasyonun saatine baktım, dokuzu gösteriyor. İçime serin sular serpildi. Bütün yorgunluğumu unuttum. Şu aşkın etkisine bakın siz... Vurdum ordan yokuşa..Fosur fosur soluyorum...

Bir tanıdıkla karşılaştık.

-Nedir bu halin ?dedi.

Sevgilime gidemediğim için ağlamaklı olmuştum.

-Sorma başıma gelenleri. dedim ama, yine de sormuş gibi hepsini anlattım.

Beni dinledikten sonra,

-Peki ama kardeşim, senin üzüntün boşuna...dedi.

-Neden?

Saatine baktı,

-Kızla buluşmana yarım saat var da ondan.. Saat dokuz buçuk. Daha yarım saatin var.

Bir derin oooh çektim. Ağır ezgi, fıstıkî makam yürümeye, başladım. Buluşma yerine kadar hiç olmazsa kendime çeki düzen verecektim. Beyazıt'a yaklaştıkça, açlığım, yorgunluğum, emeroit sızılarım geçti de, heyecandan kalbim küt küt atmaya başladı.

Beyazıt tramvay durağına, geldim. Duraktaki saat daha sekizi yirmi geçiyor. Ünversite kapı-

sının sağındaki saat, ona on sekiz var, solundaki saat dokuz buçuk.

Durağa gidip beklemeye başladım. Sevgilime bana şans getirdiğini, hem iş, hem para, hem de emeroitime ilâç bulduğumu, artık evlenebileceğimizi söyleyecektim. Randevuda kız bekleyen her delikanlı gibi bir saat kadar ıslık çaldım, bir saat kadar da zincir sallayarak dalga geçtim. Neden sonra aklım başıma geldi. Meydan saatine baktım, dokuza yirmi var... Dalga geçerken demek insana, çok vakit geçmiş gibi geliyor.. Yeniden zincir sallamaya, ıslık öttürmeye, dalga geçmeye başladım. Meydan saatına baktım, yedi... Bu saat geri geri mi işliyor, yoksa akşamın yedisi mi oldu? Üniversite kapısındaki iki saate baktım, biri üç buçuk, biri dokuz... Çık çıkabilirsen işin içinden.. Birisine yaklaştım...

-Affedersiniz saatınız kaç ?. dedim.

Adamın da en tersine çatmışız.

-Kör müsün, dedi, şurda bir bankanın meydan saatı var, şurda kocaman durak saatı var, şurda iki kapı saatı var...

Zincir sallamaya, ıslık öttürmeye, kendi kendime konuşmaya başladım. Hava kararıyor. Saat da ona çeyrek var. Her halde güneş tutuluyor. Durağın arkasındaki parkın duvarına oturdum. Ondan sonrasını pek bilemiyorum.. Gerine gerine uyandım. Fırlamamla saata koşmam bir oldu. Bir de saata baktım ki on iki...

Sevgilimi kaçırmıştım. Hiç olmazsa yemeği kaçırmayayım, Eminönü'ne geldim. Ordaki meydan saatına baktım, sekize çeyrek var.. Bu hangi sekize çeyrek ? Sabahın değil, akşamın değil. diye on ikide beni çağıran arkadaşıma gittim. Yazıhanesinin bulunduğu hanın kapısı duvar.

-Neye han kapalı ? dedim..

-Pazar günleri han kapalıdır, dediler.

Benim cumartesi günü sevgilimle randevum olduğuna göre, demek gece parkta uyumuşum.

-SON-